

[H. C. Toft.]

sidste mange måneder med det resultat, at eksporten af avlsdyr har været standset til Jugoslavien i 5 måneder.

Det konservative folkeparti er ikke glad for bemyndigelseslove og slet ikke for bemyndigelseslove af den art, vi nu behandler; vi ønsker dem begrænset mest muligt, og vi går derfor til udvalgsarbejdet for at se, om der ikke er mulighed for at begrænse en lovgivning af denne art. Men i det omfang, vi under udvalgsarbejdet måtte blive overbevist om, at der ikke er andre muligheder, og at det tjener både det danske landbrug og det danske samfund, at en sådan lovgivning gennemføres, er det muligt, at man kan forvente vor støtte og vor medvirken.

Kirkegaard: Den såkaldte bemyndigelseslov, lov om afsætning af danske landbrugsvarer, blev jo for ca. to år siden gennemført i Folketinget med det formål at fremme afsætningen af danske landbrugsprodukter til de bedst mulige priser. Der var dengang i hvert fald betydelig enighed om, at de forskellige eksportorganisationer og de private eksportører måtte undgå at underbyde hinanden til skade for priserne, og dette formål må vi stadig væk fastholde, hvad enten det gælder eksport af f. eks. kartofler eller avlsskæg, eller det gælder en hvilken som helst anden vare af økonomisk betydning for landbruget.

Idet jeg derfor henviser til landbrugsministerens fremsættelsestale og til bemærkningerne til lovforslaget, kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale de ændringer, som landbrugsministeren har bragt i forslag, og som altså her er til første behandling.

Ifølge lovforslaget kan både eksportorganisationer og private eksportører deltage i den eksport, det drejer sig om, og det tror jeg er rigtigt. At underbud undgås, er noget afgørende, og det tror jeg hele landbruget forstår betydningen af; vi har ganske simpelt ikke råd til at konkurrere priserne ned for hinanden. Dernæst er det min opfattelse, at vi utvivlsomt vil stå os ved, at der opretholdes en fornuftig vekselvirkning mellem private eksportører og landbrugsorganisationer. Hvis den

ene part af en eller anden grund forlader markedet, kan det nemlig meget vel tænkes, at den anden part får lidt for svært ved at holde sig vågen nok, og derfor skal efter min mening ingen af de to parter lukkes ude. Her som på så mange andre områder er det samarbejde, der skal til, hvis de bedste resultater skal hentes hjem.

Men har vi ikke vidst det før, så ved vi nu, at samarbejde er en svær kunst. De mange og lange forhandlinger, som i 1958 blev ført imellem landbrugets organisationer og landbrugsministeren, var vel i sig selv et udtryk for, at landbruget erkendte, at det var dygtigere til at producere end til at sælge. Landmænd over hele landet nærrede derfor store forventninger til resultatet af de mange forhandlinger, til den lovgivning, som blev gennemført i 1958. Der nærredes også store forventninger til afsætningsrådet, en nydannelse, som fik en fremtrædende placering i den salgsoffensiv, som blev planlagt, og som ikke måtte hømmes på grund af pengemangel, hvorfor staten stillede en garantikapital på 100 mill. kr. til rådighed. Vi var dengang næsten alle sammen klar over, at afsætningsrådet havde en kæmpemæssig opgave foran sig, og vistnok kun de meget naive sjæle ventede store resultater kontant og omgående. Der lå jo ikke store millionbeløb lige uden for døren, som bare skulle hentes hjem; afsætningsrådets arbejde blev først og fremmest et arbejde på længere sigt.

Sådan var indstillingen, og derfor har det for de allerfleste landmænd, tror jeg, været en kæmpeskuffelse, at det ikke har været muligt for afsætningsrådet at få fred så længe, at det kunne få lejlighed til at vise, hvad det duede til. På mig har det virket uhyggeligt, og jeg synes i og for sig heller ikke, at det giver gode løfter for fremtiden, at afsætningsrådet indtil nu ikke har fået den arbejdsro, som jeg mener det har krav på. Nu er jeg ganske klar over, at jeg ikke er i den situation, at jeg kan tale på landbrugsorganisationernes vegne, men jeg tror, det afgjort er i det samlede landbrugs interesse, når jeg her fra talerstolen tillader mig at bede om den arbejdsro, som afsætningsrådet nødvendigvis må have for at kunne løse de opgaver, som nu engang skal løses.